

Ivan Dobnik

Portret pokrajine v dežju

1

To ni sneg.
Je dež v vse bolj mračnih dneh aprila.

Loviš noči,
ki jih je zrak pobelil in dvignil nad umrljivo.

Poišči torej,
kar je zanosno, kar je nebesno, čisto,

kar še žari
in ljubkuje lepoto sredi vsakdanjih dni.

Glej, danes si v dimu
mokrega sonca srečal vrabčka otrplih oči.

Poslušal si,
kako mu je trepetalo kozmično srcé!

2

Oblaki
rek, zavese meglic in frfoti mokrih ptičjih kril.
Leskov grm, posut s popki zvokov.

Znamenja,
da se je potrebno napotiti k zapuščenim živalim.
Brez odlašanja. In preživeti,

locirati
njihov prostor žarenja. Da bi se tako ogrel
pod streho in pod njo

z lučjo zaspal.
V hladnem aprilu,
ko po okoliškem hribovju pada sneg,

komaj slišen,
kakor sprehod
mačjih šapk.

3

Kar prihaja,
zagotovo pomeni
prečiščevanje reke.

Pomeni opravilo stvarjenja
neba in zemlje. Ti si odprt
in prisluškuješ padanju neba.

Tako boš legel v njegovo
oko. To je najbolj zanesljivo
preseljevanje.

Čudijo se tvojemu naporu.
Norčujejo se iz tvojih odločitev.
Zaničujejo tvojo samoto.

Vendar iz tvojih semen izrašča
nešteto visokih dreves. To so sončni listi
za drzne ljubezni nad puščavami nesmislov.

4

Ogenj ne odpušča.
Pušča sledi

in hrani rakovice na svetlih
nočnih ozvezdijh.

O, le kje boš našel mir,
zlit z metafiziko nežnih dotikov?

V okostenele pokrajine,
ki te oblegajo,

pošiljaš krhka pisma.
Nikoli ne boš dobil odgovora.

Veliko življenj boš čakal
na en sam dotik.

5

Ali bo tudi ta pokrajina
umrla, ta, ki jo skozi okno v tem trenutku

opazuješ in s katero skupaj dihaš
gost aprilski zrak, zdaj, ko si pomanjšan

in zgošččen od prisluškovanj norostim sveta?
Ne, še pravočasno jo boš preselil sem,

v domišljijo, na bele plavuti vtisnjenih stopinj,
bilko za bilko, cvet za cvetom, vsako drevesno vejico,

oblake vseh barv, otožno trsje za Strugo,
jelše, vrbe, siničke, mačke, miši

in še vse drugo, in tistega je največ,
česar ne moremo takoj odkriti

in česar ne bomo nikoli odkrili.

6

O, psalm murna! Ko veter veje
zaveje, se čudiš vesolju, svetlobi,

na katero igraš, vse je en sam korak
in skok, brezmejno poletje,

privoščiš si hojo čez strehe! Prebuja
se bivanje drobnih mravelj in

ponosnih slonov, gepard je odprl oči,
tisočkrat si ji že povedal pesem,

ki si jo bo še tisočkrat želela
slišati. Samo zanjo, samo njej.

7

O, obala!
Je tu zdaj konec

najinega žalovanja in
povzdigovanja smešnih čustev,

konec pokopa kozlov, groze
v smrtih, konec živega apna

na truplih, še toplih, je,
je to zdaj razblinjeno?

O, obala!
O, bliskanje v mraku

domišljije! Prihajajo nove
generacije, ki se znajo bolje

vojskovati kakor ti: pozdravljava
jih! Na asfaltu hrupa in na žarečih

zaslonih! In vse, ki strastno tipajo
beline dišečega papirja

in vonjajo vrtove na njih,
poročila o notranjih dramah bitja,

o bližini, o poljubih,
o pogovarjanjih, o tišini

med eno in drugo
radostno besedo,

vse, ki se bodo spopadli na
svoj način, ki niso ravnodušni,

pozdravljava jih! Pošiljava
jim to prepelico podpore,

ta psalm brez odstopa,
tega tihotnega kolibrija

neuničljivosti.